

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

.....
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/23071 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Roermond, van 18 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 april 2008, verzonden op 23 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 25 juni 2008 heeft de vreemdeling een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

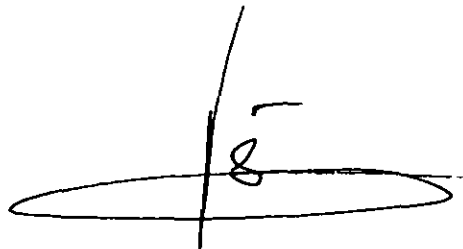
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 oktober 2008

309.

Verzonden: 13 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

**RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND**

**Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer**

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 07/23071

Inzake : alias /
eiser,
gemachtigde mr. M.R.F. Berte, advocaat te Tilburg,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

Bij faxbericht van 4 juni 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 16 mei 2007, verzonden op 21 mei 2007. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) te verlenen. Bij schrijven van 3 juli 2007 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

Bij faxbericht van 21 februari 2008 heeft eiser een nader stuk ingezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 17 april 2008, alwaar eiser zich heeft laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. V.A.M.W. 't Hoen.

II. OVERWEGINGEN

Op 6 september 2006 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van de in rubriek I bedoelde verblijfsvergunning.

Voorafgaand aan de onderhavige procedure, heeft eiser op 20 december 2001, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000

ingediend. Aan die (eerste) aanvraag heeft eiser – voor zover thans van belang – het volgende ten grondslag gelegd.

Eiser is afkomstig uit Pakistan en behoort tot de Punjabi bevolkingsgroep. Nadat de moeder van eisers vriend _____ was beledigd door _____ heeft eiser zijn neef _____ gebeld om geweren te brengen. Vervolgens is eiser met zijn vrienden _____ naar het huis van _____ gegaan. Aldaar volgde een schietpartij en hebben eiser en zijn vrienden een groot aantal vernielingen aangericht aan het huis van _____ heeft hiervan aangifte gedaan. _____ had contacten met een lid van de Member Provincial Assemble (MPA). De MPA heeft de politie opdracht gegeven om zo snel mogelijk tot arrestatie van de daders van de schietpartij en de vernielingen over te gaan. Die avond zijn twee vrienden van eiser gearresteerd. De vader van eiser heeft contact gezocht met een ASI (Assistant Sub Inspector) en heeft voor eiser een borg betaald ("bail before arrest"). De ASI zou eiser bij elke zitting van de rechtbank tegen betaling beschermen. Nadat eisers vader niet langer bereid was de ASI te betalen, werd eisers proces door deze negatief beïnvloed. Vervolgens heeft eisers vader tevergeefs getracht met _____ tot een schikking te komen. Om arrestatie te voorkomen heeft eisers familie besloten dat eiser het land diende te verlaten. Eiser is in 1998 naar Brazilië gereisd alwaar hij tot zijn komst naar Nederland in 2001 heeft verbleven.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser bij besluit van 14 augustus 2002 afgewezen. Bij faxbericht van 9 september 2002 heeft eiser beroep ingesteld tegen laatstgenoemd besluit. De rechtbank 's-Gravenhage heeft bij uitspraak van 10 december 2003 (AWB 02/69139) het door eiser ingestelde beroep ongegrond verklaard. De afwijzing van eisers asielaanvraag van 20 december 2003 heeft de rechtbank – voor zover thans van belang – het volgende geoordeeld.

"Verder is niet gebleken dat eiser valselijk is beschuldigd doordat politieke tegenstanders van zijn familie de politie zouden hebben omgekocht. Eiser heeft immers zelf verklaard dat hij persoonlijk betrokken is geweest bij de schietpartij bij het huis van _____. Deze schietpartij en de vernielingen aan het huis van _____ waren volgens eiser een vergelding voor de belediging van de moeder van eisers vriend. Niet kan dan ook worden gezegd dat verweerder had moeten concluderen dat sprake is van een valselijke beschuldiging door tegenstanders, een politieke activiteit dan wel een actie voortvloeiende uit politieke activiteiten. Eiser is veroordeeld voor een commuun delict waarvoor de bescherming van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden ingeroepen. Eiser heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de veroordeling wegens het plegen van een commuun delict als een onevenredig zware bestraffing dan wel een discriminatoire vervolging, die verband houdt met de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag, dient te worden beschouwd."

Aan zijn hernieuwde aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van 6 september 2006 heeft eiser ten grondslag gelegd dat hem bij terugkeer naar Pakistan vanwege het door hem gepleegde commuun delict een onevenredig zware bestraffing wacht. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiser onder meer een vonnis van de rechtbank van Sahibzada Nageeb Shehzad van 28 maart 2006 overgelegd. Uit dit vonnis komt naar voren dat eisers vrienden zijn

veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf onder streng regime en betaling van een boete van 10.000 Pakistaanse Rupee. Ten aanzien van eiser is in het vonnis opgenomen dat hij nog steeds als verdachte wordt aangemerkt en een aanhoudingsbevel voor onbepaalde tijd zonder mogelijkheid van borgstelling tegen hem wordt uitgevaardigd. Na zijn aanhouding zal hij voor de rechter worden gebracht. Voorts heeft eiser diverse arrestatiebevelen en een krantenartikel, waarin kort verslag wordt gedaan van het vonnis en het uitgevaardigde arrestatiebevel, overgelegd. Ook heeft eiser zich beroepen op diverse stukken/rapporten betreffende de misstanden in Pakistaanse gevangenissen. Daarnaast heeft eiser vermeld dat hij psychische problemen heeft, waarvoor hij onder behandeling staat bij de afdeling Psychotrauma van PsyQ te 's-Gravenhage en waarvoor hij medicatie gebruikt.

Bij besluit van 16 mei 2007 heeft verweerder de hernieuwde aanvraag van eiser afgewezen, nu, aldus verweerder, geen sprake is van nieuw gebleken feiten of omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Verweerder is daarbij uitgegaan van de juistheid van de door eiser overgelegde documenten, zoals het vonnis, de arrestatiebevelen en het krantenartikel. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser met deze documenten niet heeft aangetoond dat hij te vrezen heeft voor een onevenredige bestraffing. Voorts vormen de betreffende documenten in verweerdere optiek geen nieuwe feiten of omstandigheden, omdat deze documenten betrekking hebben op het door eiser gepleegde algemeen delict dat in de eerdere procedure reeds is behandeld. De (slechte) omstandigheden in de Pakistaanse gevangenissen maken ook niet dat er sprake is van een onevenredige bestraffing. Ten aanzien van eisers medische problemen heeft verweerder het standpunt ingenomen dat deze niet zodanig zijn dat de terugkeer van eiser naar zijn land van herkomst zal leiden tot een schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Eiser heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gehandeld. Hiertoe is aangevoerd dat tijdens verweerder sprake is van een onzorgvuldige lezing van de zienswijze voor zover dit de toepassing betreft van de Afdelingsjurisprudentie over de authenticiteit van documenten. Voorts is in dit verband gewezen op de gang van zaken rond de ontvangst van het meest recente arrestatiebevel bij verweerder. Eiser acht verder de omstandigheid dat het verslag van het onderzoek naar de echtheid van het meest recente arrestatiebevel bij het besluit is overgelegd in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor, nu het voor hem niet meer mogelijk was hierover een zienswijze naar voren te brengen.

Dienaangaande overweegt de rechtbank vooreerst dat, wat er ook moge zijn van verweerdere handelwijze, eiser hierdoor feitelijk niet in zijn processuele belangen is geschaad, nu blijkens het bestreden besluit de echtheid van de door eiser overgelegde documenten niet (meer) in twijfel worden getrokken. Het beroep op schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve reeds daarom niet slagen.

Voorts heeft eiser zich, in aanvulling op hetgeen eerder is aangevoerd, in beroep op het standpunt gesteld dat sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden. Ten tijde van de vorige procedure was immers niet bekend dat er minimaal een gevangenisstraf van zeven jaar onder zwaar regime zal worden opgelegd. Deze straf

zal logischerwijs nog hoger uitvallen door de voortvluchtigheid van eiser. Eiser heeft in dit verband erkend dat het twijfelachtig is of hem op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning kan worden verleend, echter eiser komt, gelet op de lange duur van de straf, de situatie in de Pakistaanse gevangenissen en eisers geestelijke toestand, wel op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking voor een verblijfsvergunning. Tot slot heeft verweerder in de visie van eiser onzorgvuldig gehandeld doordat in het bestreden besluit geen rekening is gehouden met het op 12 april 2008 toegezonden medische rapport.

De rechtbank overweegt als volgt.

In artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is bepaald dat de aanvrager gehouden is nieuw gebleken feiten of omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge het tweede lid van artikel 4:6 kan het bestuursorgaan de aanvraag, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere beschikking, wanneer niet zulke feiten of omstandigheden worden vermeld.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een vergunning, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het toetsingskader voor de rechtbank in deze wordt bepaald door voormeld artikel 4:6 van de Awb, mede bezien in verband met het bepaalde in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000. Indien een bestuursorgaan na indiening van een nieuwe aanvraag na een eerder in rechte onaantastbaar besluit tot het oordeel komt dat geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden, kan niet door het instellen van beroep tegen dat besluit worden bereikt dat de rechtbank de zaak beoordeelt, als ware het gericht tegen het eerdere besluit.

Het door eiser ingestelde beroep kan dan ook slechts leiden tot de beoordeling of zich na het eerdere in rechte onaantastbaar geworden besluit nieuwe feiten of omstandigheden hebben voorgedaan die verweerder tot heroverweging noodzaakt. Daaronder moeten onder andere worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden aangevoerd.
De rechtbank overweegt dat de tijdens eiser overgelegde documenten betrekking hebben op feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen ná het nemen van het eerdere besluit van 14 augustus 2002, zodat aan het vorenstaande is voldaan.

Niettemin is geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan de

eerdere besluiten en de overwegingen waarop dat rust. De rechtbank verwijst in dit verband nog naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 4 april 2003 (JV 2003/219).

Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hem bij terugkeer een onevenredig zware bestraffing in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Verdrag inzake Foltering en andere Wrede, Onmenselijke en Onterende Behandeling of Bestrafing (CAT) staat te wachten. Hiertoe heeft eiser gewezen op de te verwachten lange straf van zeven jaar onder zwaar regime, de misstanden in de Pakistaanse gevangenissen en de te verwachten strafverzwaring in verband met zijn vlucht uit Pakistan.

De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiser aan zijn herhaalde aanvraag ten grondslag heeft gelegd, geen feiten of omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb die verweerder grond hadden behoren te geven op zijn eerdere weigering om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen in heroverweging te nemen. De rechtbank is in dit kader van oordeel dat op voorhand uitgesloten is dat hetgeen eiser, onder overlegging van documenten, heeft aangevoerd, kan afdoen aan het eerdere onherroepelijk geworden besluit met betrekking tot de in geding zijnde asielaanvraag.

Dienaangaande overweegt de rechtbank dat op basis van de overgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een onevenredig zware bestraffing in strijd met onder meer artikel 3 van het EVRM staat te wachten. De omstandigheid dat eiser naar verwachting zal worden veroordeeld tot een in zijn ogen te zware straf van zeven jaar onder zwaar regime, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat sprake is van een onevenredig zware bestraffing. Van belang zijn immers niet de hier te lande geldende maatstaven, maar de geldende maatstaven in Pakistan. Nu eiser vrienden en tevens mededaders van de schietpartij zijn veroordeeld tot voormelde straf en aldus geen sprake is van een zwaardere straf voor hetzelfde feit, kan niet worden gezegd dat eiser in Pakistan een onevenredig zware bestraffing wacht. Nog daargelaten dat eiser niet heeft aangetoond dat hem een zwaardere straf staat te wachten omdat hij lange tijd voortvluchtig is geweest, maakt het vorenstaande nog niet dat hem een onevenredig zware straf zal worden opgelegd. Ook in dit verband zijn immers de maatstaven in Pakistan maatgevend en is niet gebleken dat enkel eiser op grond hiervan zwaarder zal worden bestraft. Voorts geven de zijdens eiser gestelde slechte situatie in de Pakistaanse gevangenis de rechtbank geen aanleiding om te oordelen dat sprake is van een onevenredig zware bestraffing, nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij met deze misstanden zal worden geconfronteerd.

Verder wordt als volgt overwogen.

De rechtbank is met partijen van oordeel dat eisers beroep op zijn medische situatie als novum in vorenbedoelde zin kan worden aangemerkt. Eiser doet in dit verband een beroep op artikel 3 van het EVRM.

Uit de diverse door eiser overgelegde medische stukken komt naar voren dat bij eiser een depressieve stoornis is geconstateerd, zich uitend in hoofdpijn, rugpijn.

slecht slapen en voortdurend gepieker, veroorzaakt door de (verblijf)situatie waarin eiser zich bevindt. Van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) is geen sprake en evenmin is er sprake van suicidegevaar. Eiser wordt door middel van medicijnen en gesprekken door eerdergenoemde organisatie PsyQ ondersteund.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts, nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70 en van 6 februari 2001 in de zaak Bensaid, nr. 44599/98, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Van hetgeen eiser heeft aangevoerd, noch uit de rapportages van PsyQ is aannemelijk geworden dat eisers gezondheidsproblemen van dien aard zijn dat sprake is van een vergevorderd stadium dan wel een op korte termijn levensbedreigende situatie als hiervoor bedoeld. Verweerder heeft hierin dan ook geen grond hoeven vinden om terug te komen op zijn eerdere weigering om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiser door het per abuis niet door verweerder in de besluitvorming meenemen van het op 12 april 2007 toegezonden medische rapport feitelijk niet in zijn processuele belangen is geschaad. Het beroep van eiser op schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in zoverre dan ook niet slagen. Hierbij betreft de rechtbank dat het betreffende rapport, genaamd 'horizontale intake' en zijnde een verslag van de intakegesprekken, geen van de eerder overgelegde medische documenten afwijkende informatie bevat.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep van eiser ongegrond wordt verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. drs. E.J. Govaers in tegenwoordigheid van mr. D.D.R.H. Lechanteur als griffier en in het openbaar uitgesproken op **18 APR. 2008**

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: **23 APR. 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awth bepaalt onder meer dat hij het hernanschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

slecht slapen en voortdurend gepieker, veroorzaakt door de (verblijf)situatie waarin eiser zich bevindt. Van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) is geen sprake en evenmin is er sprake van suicidegevaar. Eiser wordt door middel van medicijnen en gesprekken door eerdergenoemde organisatie PsyQ ondersteund.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts, nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70 en van 6 februari 2001 in de zaak Bensaid, nr. 44599/98, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Om tegegen eiser heeft aangevoerd, voort uit de rapportages van PsyQ is aannemelijk geworden dat eisers gezondheidsproblemen van dien aard zijn dat sprake is van een vergevorderd stadium dan wel een op korte termijn levensbedreigende situatie als hiervoor bedoeld. Verweerder heeft hierin dan ook geen grond hoeven vinden om terug te komen op zijn eerdere weigering om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiser door het per abuis niet door verweerder in de besluitvorming meenemen van het op 12 april 2007 toegezonden medische rapport feitelijk niet in zijn processuele belangen is geschaad. Het beroep van eiser op schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in zoverre dan ook niet slagen. Hierbij betreft de rechtbank dat het betreffende rapport, genaamd "horizontale intake" en zijnde een verslag van de intakegesprekken, geen van de eerder overgelegde medische documenten afwijkende informatie bevat.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep van eiser ongegrond wordt verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. drs. E.J. Govaers in tegenwoordigheid van mr. D.D.R.H. Lechanteur als griffier en in het openbaar uitgesproken op 18 APR. 2008

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: 23 APR. 2008

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb bepaalt onder meer dat hij het hernanschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

eerdere besluiten en de overwegingen waarop dat rust. De rechtbank verwijst in dit verband nog naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 4 april 2003 (JV 2003/219).

Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hem bij terugkeer een onevenredig zware bestraffing in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Verdrag inzake Foltering en andere Wrede, Onmenselijke en Onteerende Behandeling of Bestrafing (CAT) staat te wachten. Hiertoe heeft eiser gewezen op de te verwachten lange straf van zeven jaar onder zwaar regime, de misstanden in de Pakistaanse gevangenissen en de te verwachten strafverzwaring in verband met zijn vlucht uit Pakistan.

De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiser aan zijn herhaalde aanvraag ten grondslag heeft gelegd, geen feiten of omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb die verweerder grond hadden behoren te geven op zijn eerdere weigering om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen in heroverweging te nemen. De rechtbank is in dit kader van oordeel dat op voorhand uitgesloten is dat hetgeen eiser, onder overlegging van documenten, heeft aangevoerd, kan afdoen aan het eerdere onherroepelijk geworden besluit met betrekking tot de in geding zijnde asielaanvraag.

Dienaangaande overweegt de rechtbank dat op basis van de overgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een onevenredig zware bestraffing in strijd met onder meer artikel 3 van het EVRM staat te wachten. De omstandigheid dat eiser naar verwachting zal worden veroordeeld tot een in zijn ogen te zware straf van zeven jaar onder zwaar regime, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat sprake is van een onevenredig zware bestraffing. Van belang zijn immers niet de hier te lande geldende maatstaven, maar de geldende maatstaven in Pakistan. Nu eiser vrienden en tevens mededaders van de schietpartij zijn veroordeeld tot voormelde straf en aldus geen sprake is van een zwaardere straf voor hetzelfde feit, kan niet worden gezegd dat eiser in Pakistan een onevenredig zware bestraffing wacht. Nog daargelaten dat eiser niet heeft aangetoond dat hem een zwaardere straf staat te wachten omdat hij lange tijd voortvluchtig is geweest, maakt het vorenstaande nog niet dat hem een onevenredig zware straf zal worden opgelegd. Ook in dit verband zijn immers de maatstaven in Pakistan maatgevend en is niet gebleken dat enkel eiser op grond hiervan zwaarder zal worden bestraft. Voorts geven de zijdens eiser gestelde slechte situatie in de Pakistaanse gevangenis de rechtbank geen aanleiding om te oordelen dat sprake is van een onevenredig zware bestraffing, nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij met deze misstanden zal worden geconfronteerd.

Verder wordt als volgt overwogen.

De rechtbank is met partijen van oordeel dat eisers beroep op zijn medische situatie als novum in vorenbedoelde zin kan worden aangemerkt. Eiser doet in dit verband een beroep op artikel 3 van het EVRM.

Uit de diverse door eiser overgelegde medische stukken komt naar voren dat bij eiser een depressieve stoornis is geconstateerd, zich uitend in hoofdpijn, rugpijn,

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

Bezoekadres Tilburg

Verdiplein 104

T 013 535 3885

F 013 707 4690

Correspondentieadres

Postbus 2025

5001 CA Tilburg

Bezoekadres Utrecht

Vasco Da Gamaaan 11

T 030 707 4112

F 030 707 4113

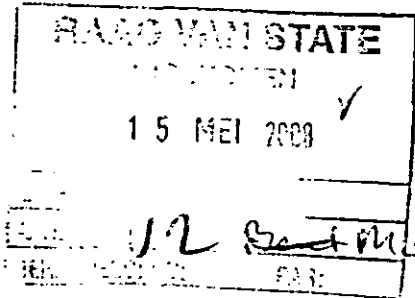
Correspondentieadres

STROOIJEN

Info@bmbadvocaten.nl

www.bmbadvocaten.nl

BTW NL 8143 29 159 B01

AANGETEKEND

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Fax: 070-3651 380 (bij fax alleen productie 1)

Tilburg, 15 mei 2008

HOGERBEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

Betreft: De heer geboren op van
Pakistaanse nationaliteit
Ons kenmerk: 20080287
INDnr.: 0112-19-4086
Vnr.:

Geeft met verschuldigde eerbied te kennen;

De heer alias geboren op van Pakistaanse nationaliteit, verder te noemen "appellant", in deze zaak woonplaats kiezende aan het Verdiplein 104 ten kantore van advocate en procureur mw. mr. Madeleine R.F. Berte, die als zodanig bepaaldelijk daartoe gevolmachtigd onderhavig hoger beroepschrift namens appellant ondertekent en indient. Onderhavig hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, d.d. 18 april 2008, verzonden op 23 april 2008, AWB 07/23071, welke bijgaand wordt overgelegd als *productie 1*.

GRIEF 1

Appellant kan zich niet verenigen met de navolgende overweging van de rechtbank:

"Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hem bij terugkeer een onevenredige zware bestraffing in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het verdrag inzake voltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing (CAT) staat te wachten. Hiertoe heeft eiser gewezen op de te verwachte lange straf van zeven jaar onder zwaar regime, de misstanden in de Pakistaanse gevangenissen en de te verwachte strafverzwaring in verband met zijn vlucht uit Pakistan".

In samenhang met de navolgende overweging

"De rechtbank is met partijen van oordeel dat eisers beroep op zijn medische situatie als novum in voorbedoelde zin kan worden aangemerkt. Eiser doet in dit verband een beroep op

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd, vermeerderd met het eigen risico onder die verzekering. Een kopie van de huidige polis met voorwaarden ligt ter inzage op het kantoorsecretariaat. Stichting Beheer Derdengelden Mrs. Cooman & Maalsté, KvK nr. 30198685, rekeningnummer 470156430

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

artikel 3 van het EVRM (...) Uit hetgeen eiser heeft aangevoerd, noch uit de rapportages van PsyQ is aannemelijk geworden dat eisers gezondheidsproblemen van dien aard zijn dat sprake is van een ver gevorderd stadium dan wel in een korte termijn levensbedreigende situatie als hiervoor bedoeld".

Appellant kan zich er niet meer voorstellen dat door de rechtbank zijn heren op artikel 3 EVRM/ artikel 3 CAT uit elkaar getrokken is in twee verschillende onderdelen zoals hiervoor aangegeven. Appellant heeft vele malen in de procedure aangegeven dat het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM/ artikel 3 CAT gezien moet worden in het samenspel van feiten omstandigheden. In dit verband verwijst appellant voor de volledigheid naar zijn zienswijze van 12 september 2006 (*productie 2*) waar aan het slot wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat het medisch niet goed gaat met appellant, depressie, angst, hoofdpijn nu juist maakt dat de jarenlange gevangenisstraf voor hem onmenselijk is. Het is nu juist de medische situatie, de duur van de straf en het feit dat appellant zelf zeer jong was ten tijde van het ten laste gelegde, dat uitzetting schending oplevert met artikel 3 EVRM. Voor de volledigheid wordt hier benadrukt dat voorafgaande aan de deze conclusie ook informatie is overgelegd over de toestand in de Pakistaanse gevangenissen (*productie 3*). Ook in de zienswijze van 12 februari 2007 (*productie 4*), wordt benadrukt dat het de combinatie is van appellant zijn psychische gesteldheid, de situatie in de Pakistaanse gevangenissen en de duur van de gevangenisstraf te weten zeven jaren onder zwaar regime die maken dat er in casu sprake is van een reële risico op schending van artikel 3 EVRM/ artikel 3 CAT. In deze zienswijze wordt nog toegegeven dat aldus de Engelse overheid het enkele risico van gevangenisstraf niet tot vergunning verlening hoeft te leiden. In casu gaat het echter niet om een risico nu vaststaat dat appellant minimaal zeven jaren gevangenisstraf onder zwaar regime dient te ondergaan. In aanvulling daarop wordt nog aangegeven dat aldus de Engelse overheid het risico op een gevangenisstraf in Pakistan in een individueel geval tot vergunning verlening kan leiden. De factoren die in dit kader worden genoemd zijn de lengte van de detentie, het soort detentie, de leeftijd en de status van de gezondheid. Uitgebreid is betoogd dat bij appellant de lengte van de detentie te weten zeven jaren, het soort detentie, te weten detentie onder zwaar regime en de status van de gezondheid, te weten de psychische problematiek van appellant in samenhang leiden tot het hiervoor al vaker aangehaalde reële risico op schending van artikel 3 EVRM/ artikel 3 CAT.

De rechtbank heeft het samenspel van omstandigheden uiteen getrokken en los geoordeeld dat er geen sprake is van een onevenredige zware bestraffing in strijd met artikel 3 EVRM/ artikel 3 CAT en daarnaast los ook overwogen dat de medische situatie van appellant niet van dien aard is dat sprake is van een vergevorderd stadium dan wel in een korte termijn levensbedreigende situatie zoals bedoeld in de arresten St. Kitts en Bensaid van het EVRM

In dit verband zij nog vermeld dat namens appellant meer malen is aangegeven dat het inderdaad twijfelachtig is of dat hij voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Voorts is ook aangegeven dat niet betwist wordt dat het in casu om een straf vanwege een commune delict gaat en dat niet aannemelijk is gemaakt dat de straf hiervoor onevenredig zwaar uitvalt vanwege een van de omstandigheden zoals genoemd in het Vluchtelingenverdrag (*pagina 7 productie 4.*)

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

Wel is betoogd dat de te verwachte straf van appellant absurd hoog is gezien zijn rol in het geheel en ook zijn leeftijd ten tijde van het ten laste gelegde, namelijk 16 jaar! Dit is dan echter bezien vanuit de Nederlandse maatstaven en daar gaat het in deze zaak niet om.

Waarom de rechtbank derhalve een uitgebreid betoog houdt over dat er geen sprake is van een onevenredig zware bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM is onduidelijk. Voorzover ondergetekende bekend speelt het leerstuk van de onevenredige bestraffing zich af in het kader van vluchtelingenschap en niet in het kader van artikel 3 EVRM. Appellant persisteert dat alle omstandigheden in samenspel bezien hij wel aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reële risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM/ 3 CAT en meent dat de rechtbank door het uittrekken van redenen waarop appellant dit reële risico baseert de beroepsgronden niet zorgvuldig heeft gelezen.

GRIEF 2

Appellant kan zich niet verenigen met de navolgende overweging van de rechtbank:

“ Voorts gegeven de zijdens eiser gestelde slechte situatie in de Pakistaanse gevangenis de rechtbank geen aanleiding om te oordelen dat sprake is van een onevenredig zware bestraffing, nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij met deze misstanden zal worden geconfronteerd”.

Appellant heeft in dit kader uitgebreide informatie overgelegd over de situatie in de Pakistaanse gevangenissen. Appellant verwijst hier ondermeer naar de producties die zijn overgelegd bij het schrijven van ondergetekende van 4 september 2006 (*productie 3*). Hieruit blijkt onder meer dat in het hele land de veiligheidsdiensten mensen martelen die in detentie zitten, de gevangenis omstandigheden niet overeenkomen met de internationale standaarden, de gevangenissen overvol zitten, de hoeveelheid en kwaliteit van het voedsel ver onder de maat is, toegang tot medische zorg een probleem is en gevangenen ook dagelijks geketend worden met zware, pijnlijke en strakke boeien wat in sommige gevallen heeft geleid tot koudvuur en amputatie.

Daarnaast is het een vaststaand gegeven dat appellant minimaal 7 jaren gevangenisstraf onder zwaar regime in een Pakistaanse gevangenis dient te ondergaan.

Dat appellant in de minimaal 7 jaren dat hij onder verzwaard regime in zo'n Pakistaanse gevangenis dient te verblijven met de misstanden aldaar geconfronteerd zal worden acht appellant onvermijdelijk in plaats van niet aannemelijk. In dit kader zij nogmaals herhaald dat appellant tijdens zijn vrijheidsbeneming te Pakistan als minderjarige ook al is gemarteld.

~~Tot slot is het natuurlijk ondoordringend om de voorhand een soort van bewijsstuk te bemachtigen gemarteld zal worden.~~

GRIEF 3

Verweerder heeft in de procedure vele steken laten. Zo zijn uitspraken van uw afdeling verkeerd uitgelegd, zijn er beslissingen genomen zonder dat bepaalde stukken zijn meegenomen die weliswaar door verweerder ontvangen diende te zijn deze nog niet op de juiste afdeling waren gearriveerd en is uiteindelijk de beschikking geslagen zonder dat de meest recente medische informatie was meegenomen. In dit verband overlegd appellant voor

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

de volledigheid in aanvulling op de reeds eerder overgelegde producties nog een afschrift van het aanvullend beroepschrift van 3 juli 2007 (*productie 5*)

De rechtbank overweegt hiertoe op twee plaatsen in de bestreden uitspraak dat : *dit onzorgvuldig handelen geen consequenties hoeft te hebben nu appellant daardoor feitelijk niet in zijn processuele belangen is geschaad.*

Appellant kan zich hiermede niet verenigen. Verweerder heeft op verscheidene momenten aantoonbaar onzorgvuldig gehandeld en appellant blijft erbij dat reeds daarom het bestreden besluit vernietigd het dienen te worden wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

REDENEN WAAROM appellant uw Raad van State eerbiedig verzoekt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, d.d. 18 april 2008, verzonden op 23 april 2008, AWB 07/23071, te vernietigen.

Advocaat-gemachtigde,

Madeleine R.F. Berte